

Arrest

nr. 254 257 van 10 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Jules Cerexhe 82
4800 Verviers

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 22 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat N. EL JANATI en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk opnieuw binnengekomen op 18 april 2019 en heeft zich een derde vluchteling verklaard op 29 oktober 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 januari 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 25 februari 2020.

1.3. Op 22 april 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 april 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Palestijnse soenniet te zijn van Arabische afkomst. U bent geboren op 18 augustus 1989 te Gazastad. U bleef daar steeds wonen tot uw vertrek naar België. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U bent niet meer UNRWA-geregistreerd. U hebt een diploma van public relations en marketing behaald. In 2008 begon u te werken bij het cosmeticabedrijf van uw vader. U hebt dat gedaan tot twee à drie maanden voor uw vertrek.

U werd dikwijls door Hamasleden of door jonge personen uit de moskee aangesproken over uw kledij en over de plaatsen die u bezocht. Daarnaast mocht u als alleenstaande man niet altijd een restaurant binnengaan omdat dit voorbehouden was voor families. U werd ook regelmatig gecontroleerd en gefouilleerd bij controleposten.

In juli 2016 kwam er een nieuwe buurvrouw, W.(...) A.(...) W.(...), in het appartementsgebouw waar u verbleef, wonen. Zij was een gescheiden vrouw en woonde in het appartement met haar dochter van vier jaar oud. Na een korte periode begon u met haar een seksuele relatie die geheim diende te blijven. U sprak daarbij steeds af in haar appartement. Uw buurman S.(...) S.(...), die werkzaam was bij de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas, had u één week voor uw ontvoering naar boven zien gaan in het appartementsblok en vroeg toen waar u naartoe ging. U antwoordde dat u naar het dak ging. U vermoedt dat hij daardoor van de relatie van u en W.(...) wist. In juli 2017 werd u tegengehouden en ontvoerd door een auto waaruit drie personen kwamen. Zij dwongen u om mee te gaan of anders zou u geëxecuteerd worden. U meent dat de ontvoering georganiseerd werd door S.(...) S.(...). U werd tijdens de ontvoering geslagen met de achterkant van een geweer, uitgescholden en bedreigd met de dood. Er werd u tevens gevraagd om uw GSM te overhandigen en de inhoud ervan werd door hen nagekeken. U werd gevraagd waarom u uitging en waarom u bezoeken bracht aan W.(...). Ze eisten ook dat u haar niet meer zou bezoeken. Indien u dat wel zou doen, zouden ze u verminken. U ontkende echter dat u een relatie met haar had. Na ongeveer één à anderhalf uur werd u vrijgelaten nadat ze uw jas en uw schoenen hadden afgenomen. U keerde te voet terug naar huis. Na de ontvoering zag u om de drie à vier dagen twee personen passeren die heen en weer keken. U vermoedt dat zij informatie verzamelden voor Hamas. Op 18 december 2017 ontving u een oproepingsbrief. U besloot daar echter niet op in te gaan en om het land te verlaten. Op 8 februari 2018 verliet u Gaza naar Egypte via Rafah crossing. U reisde vervolgens vanuit Egypte, Venezuela, Ecuador, Spanje en Frankrijk naar België. U kwam in België aan op 8 september 2018. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 14.09.2018. U werd echter gerepatrieerd naar Spanje in april 2019. U keerde na enkele dagen via Frankrijk terug naar België. U kwam een tweede maal in België aan op 18 april 2019. U diende opnieuw een verzoek om internationale bescherming in op 07.05.2019. U werd echter opnieuw gerepatrieerd naar Spanje in juli 2019. Na enkele dagen kwam u terug naar België en diende u voor de derde keer een verzoek om internationale bescherming in op 29.10.2019.

U bent in het bezit van uw originele identiteitskaart met afgiftedatum 19.08.2009.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u verder de volgende documenten voor: uw originele geboorteakte, uw diploma en uw behaalde punten, een rekeninguittreksel en uw visakaart, een originele oproepingsbrief en een psychologisch attest d.d. 16 juni 2019 van Artsen zonder Grenzen waaruit blijkt dat u depressief en angstig was.

Na uw eerste persoonlijk onderhoud maakte u op 27.02.2020 nog de volgende documenten over: een kopie van de eerste pagina van uw paspoort en twee reisbewijzen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Niettemin u een psychologisch attest van Artsen zonder Grenzen d.d. 16 juni 2019 overmaakt waaruit blijkt dat u depressief en angstig was en dat u concentratiemoeilijkheden heeft, dient aangestipt te worden dat aangeeft dat u geen klachten meer hebt (CGVS, p. 7-8). Bovendien weigerde u – toen een arts u dit voorstelde – om medicatie te nemen om uw klachten te behandelen (CGVS, p. 16). U heeft tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS d.d. 25

februari 2020 ook nergens aangegeven dat u ten gevolge daarvan niet op volwaardige wijze kan deelnemen aan de procedure.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, sluit personen die bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in casu het UNRWA, van de vluchtelingenstatus uit. In zijn Bolbol-arrest wees het Hof van Justitie van de Europese Unie erop dat uit de duidelijke bewoordingen van artikel 1, D van het Verdrag van Genève blijkt dat alleen de personen die **daadwerkelijk** de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, die als zodanig **strikt moet worden uitgelegd** en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten (HJEU 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, §§ 50-51). In datzelfde arrest wijst het Hof erop dat de registratie bij het UNRWA toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp daarvan wordt genoten (§ 52). In zijn El Kott-arrest wijst het Hof erop dat artikel 1, D aldus worden uitgelegd dat de in die bepaling neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die **thans de door het UNRWA verleende bijstand genieten**, maar ook op diegenen die die bijstand **daadwerkelijk hebben genoten “kort voor het indienen van een verzoek” om internationale bescherming** (HJEU 19 december 2012, C-364/11, Mostafa Abed El Karem El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, §52).

In het voormelde Bolbol-arrest bepaalt het Hof vanuit het standpunt van **het bewijs van de status die de verzoeker bij het UNRWA geniet** of de persoon onder de werkingssfeer van artikel 1, D van het Verdrag van Genève, eerste volzin valt. Zo stelt het Hof de verzoeker die geregistreerd is bij het UNRWA en voor wie het meent dat deze registratie toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp daarvan wordt genoten, tegenover de verzoeker die niet bij het UNRWA geregistreerd is en die ook kan worden uitgesloten op basis van artikel 1, D als hij hiervoor het bewijs met elk andere middel levert. In zijn voormelde El Kott-arrest verfijnt het Hof zijn redenering, wanneer het de werkingssfeer van artikel 1, D, eerste volzin uitlegt. Artikel 1, D bepaalt namelijk dat alleen de verzoekers die thans de bijstand van het UNRWA genieten, onder zijn werkingssfeer vallen. Het Hof stelt vast dat de verzoeker “thans” niet meer de bijstand van het UNRWA geniet omdat hij zich niet meer bevindt in het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, hoewel hij bij het UNRWA zou zijn geregistreerd. Een strikte uitleg van de uitdrukking “thans genieten” zou artikel 1, D elk nuttig effect ontnemen want elke verzoeker die zich in Europa bevindt, heeft per definitie het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, verlaten en geniet dus de facto thans zijn bijstand niet meer. We stellen vast dat het Hof meende dat een strikte uitleg van de eerste volzin van artikel 1, D tot gevolg heeft dat **het vertrek uit het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, belet de bijstand als actueel te beschouwen**. Om deze bepaling een nuttig effect te geven, breidde het Hof de betekenis die moet worden gegeven aan de uitdrukking “thans genieten” in artikel 1, D uit en meende dat niet alleen de verzoeker die “thans” de bijstand van het UNRWA geniet (wat veronderstelt dat hij zich bevindt in het gebied waarin het werkzaam is), maar ook de verzoeker die deze bijstand heeft genoten “kort voor zijn verzoek” om internationale bescherming, onder de werkingssfeer van artikel 1, D valt..

Op basis van deze elementen meent het Commissariaat-generaal dat niet elke verzoeker die internationale bescherming in België aanvraagt, per definitie “thans” de bijstand van het UNRWA geniet. Aangezien hij zich niet meer bevindt in het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, dient te worden nagegaan of hij “kort voor zijn verzoek” om internationale bescherming de bijstand van het UNRWA heeft genoten. Het Hof van Justitie definieerde echter niet wat dient te worden verstaan onder “kort voor zijn verzoek om internationale bescherming”.

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat het Hof van Justitie van de Europese Unie de werkingssfeer van artikel 1, D al heeft uitgebreid tot elke verzoeker die “kort voor zijn verzoek” om internationale bescherming de bijstand van het UNRWA heeft genoten, om artikel 1, D een nuttig effect te geven, in plaats van zich te houden aan de strikte betekenis van de uitdrukking “thans genieten”. Aangezien artikel 1, D strikt wordt uitgelegd, dienen de woorden “kort voor zijn verzoek” om internationale bescherming restrictief te worden uitgelegd, onder voorbehoud dat de voorwaarde in verband met het

actuele karakter van de bijstand in artikel 1, D van het Verdrag van Genève wordt genegeerd. In de twee gevallen die aanhangig werden gemaakt bij het Hof in de zaak El Kott, waren de verzoekers Palestijnse vluchtelingen uit Libanon. Uit de samenvatting van hun relaas blijkt dat ze Libanon verlieten en rechtstreeks naar Hongarije gingen, en dat, hoewel ze het kamp waar ze verbleven voor hun vertrek hadden verlaten, ze waren blijven wonen in het gebied waarin het UNRWA werkzaam is en waarvan zij afhingen, namelijk Libanon (zie §§ 30 tot 32 van het voormelde arrest). In het licht van deze elementen in de context van de voormelde El Kott-zaak hebben de woorden “kort voor zijn verzoek” betrekking op de situatie van de verzoeker die het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, verlaten heeft (Libanon in de El Kott-zaak), die “thans” dus zijn bijstand niet meer geniet en die een verzoek in een lidstaat indient (Hongarije in de El Kott-zaak) in het rechtstreekse verlengde dan zijn vertrek uit het gebied waarin het UNRWA werkzaam is. Het Commissariaat-generaal meent bijgevolg dat de term “kort” geen betrekking kan hebben op de situatie van de verzoeker die internationale bescherming in België aanvraagt, aangezien hij het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, sinds “enige tijd” heeft verlaten en eventueel heeft verbleven in een of meerdere derde landen waar het UNRWA zijn bijstandsactiviteiten niet ontplooit. Een andere uitleg zou in strijd zijn met de tekst van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en met de uitleg ervan door het Hof van Justitie van de Europese Unie in het voormelde El Kott-arrest.

Uit wat voorafgaat, vloeit voort dat het indienen van een registratiekaart van het UNRWA niet volstaat om te bewijzen dat u daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA hebt genoten kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming in België.

In casu dient te worden vastgesteld dat u niet hebt aangetoond dat u daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA hebt genoten kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming om de volgende redenen. Zo stelt u dat u in het verleden wel geregistreerd stond en gebruik hebt kunnen maken van de bijstand van UNRWA via de kaart van uw ouders, maar u meent dat u geschrapt werd op de leeftijd van 18 jaar. U zou wel een nieuwe UNRWA kaart kunnen krijgen als u zou huwen (Notities persoonlijk onderhoud d.d. 25.02.2020 (CGVS), p. 3-4 en 16).

Aangezien u niet hebt aangetoond dat u daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA hebt genoten “kort voor uw verzoek om internationale bescherming”, valt u niet onder artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980, gelezen in samenhang met artikel 1, D van het Verdrag van Genève. Uw verzoek om internationale bescherming werd dus onderzocht in het licht van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Na een grondig onderzoek van uw verklaringen en van de documenten die u hebt ingediend, dient te worden vastgesteld dat u niet geloofwaardig hebt doen gelden dat er wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 of dat u een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

U verliet Gaza nadat u bedreigd bent geweest ten gevolge van uw relatie met W.(...) A.(...) W.(...) en nadat u werd opgeroepen door de ordediensten. U vreest bij een terugkeer naar uw land van herkomst aan het grensgebied ontvoerd, verhoord over waar u bent geweest en wat u hebt gedaan en gefolterd te worden waarbij uw oude problemen naar boven zou komen (CGVS, p. 16). Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als geloofwaardig worden beschouwd.

Vooreerst verklaarde u dat u – toen u in 2018 een eerste keer naar Spanje reisde- in het bezit van uw eigen paspoort naar Spanje gereisd bent en dat u uw paspoort daar heeft verscheurd en weggegooid (CGVS, p. 8). Dat u een dermate belangrijk document zomaar zou verscheuren, komt weinig overtuigend over. Het reisdocument voor Palestijnen is immers een belangrijk document dat niet alleen uw identiteit kan staven, maar ook iets zegt over uw status en uw verblijf in de Gazastrook. Dat uw verklaringen i.v.m. uw paspoort weinig geloofwaardig zijn, blijkt ook uit het feit dat u op het CGVS beweerde dat het paspoort geen visum bevatte (CGVS, p. 8) terwijl u bij uw eerste verzoek om internationale bescherming stelde dat in het paspoort een Turks visum stond dat niet meer geldig was (Verklaring DVZ 1e verzoek, vraag 28).

Zelfs indien zou worden aangenomen dat u inderdaad niet langer in het bezit bent van uw paspoort omdat u dit belangrijk document moedwillig heeft verscheurd, dan duidt uw gedrag op een flagrant gebrek aan medewerking in uw hoofdte. Op een verzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het

CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet).

Het moedwillig verscheuren van documenten strookt bovendien niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien hoe u die beweert te vrezen voor zijn leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die zijn verklaringen kunnen staven, verscheurt.

Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw reisdocument wel degelijk in uw bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd heeft, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook, of een (langdurig) verblijf in een derde land, te verhullen. Het gegeven dat u doelbewust documenten vernietigd heeft teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt. Uw gedrag brengt ook uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven in het gedrang. Het gegeven dat u de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming tracht te misleiden betreft een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van uw verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden.

Dat uw verklaringen allerminst geloofwaardig zijn, blijkt uit de vele tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS. Zo verklaart u voor de DVZ dat er een familie in uw appartementsgebouw kwam wonen en dat u hun dochter leerde kennen, namelijk W.(...) (Verklaring volgend verzoek, vraag 15.5). Bij het CGVS verklaart u echter dat W.(...) een gescheiden vrouw is die in het appartement kwam wonen met haar dochter (CGVS, p. 10-11). Bovendien spreekt u op de DVZ van het begin van een relatie en dat u enkel met elkaar praatte (Verklaring volgend verzoek, vraag 15.5) terwijl u op het CGVS beweert dat u een seksuele relatie met haar had (CGVS, p. 10). Wanneer u geconfronteerd werd met uw tegenstrijdige verklaringen, stelt u dat de interviewer bij de DVZ niet lang naar u heeft geluisterd. Dergelijke repliek kan niet weerhouden worden gelet op het feit dat uw verklaring bij de DVZ in het Arabisch werd voorgelezen en dat u akkoord ging met de vermelde inhoud. Voor het CGVS maakte u trouwens geen gewag van enige problemen over uw verklaringen bij de DVZ. Uw stelling die u daarbij maakt dat het een kort interview was, doet geen afbreuk aan het feit dat u gevraagd werd om oprechte en waarachtige verklaringen af te leggen (CGVS, p. 2-3). Daarnaast stelt u voor de DVZ tijdens uw eerste verzoek, i.e. oktober 2018 dat u toen verloofd was met M.(...) A.(...) en dat die relatie al anderhalf jaar aan de gang was. Voor het CGVS verklaarde u initieel echter dat u – in de periode dat u een seksuele relatie had met W.(...) – geen andere relatie had op dat moment. Dat u – nadat u geconfronteerd werd met bovenstaande tegenstrijdigheid – stelt dat dit een oude relatie was waarbij uw ouders u onder druk hadden gezet om met haar te trouwen, volstaat niet om uw incoherente verklaring te herstellen (CGVS, p. 11-12). Uw repliek op aanraden van anderen gezegd te hebben dat u verloofd was omdat de behandeling van uw dossier sneller en gemakkelijker zou gaan, o.a. wanneer u een beroep zou willen doen op gezinshereniging kan in alle redelijkheid evenmin weerhouden worden (CGVS, p. 12)). Dergelijke repliek weerspiegelt immers een intentioneel bedrieglijke opzet ten aanzien van de Belgische autoriteiten, aangezien u klaarblijkelijk de naam van een partner/ verloofde had opgegeven waarmee u naar eigen zeggen niet de intentie om te huwen/een duurzame relatie aan te gaan, terwijl u wel een beroep zou willen op gezinshereniging voor deze persoon.

Wat betreft de tijdslijn van uw aangehaalde feiten legt u wederom tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt u voor de DVZ dat W.(...) in juli 2017 in het gebouw kwam wonen en dat u na een week ontvoerd werd (Verklaring volgend verzoek, vraag 15.5), terwijl u voor het CGVS stelt dat W.(...) een jaar voordat u ontvoerd werd al in het gebouw kwam wonen (CGVS, p. 10). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw tegenstrijdige verklaringen stelt u dat u dit niet gezegd hebt (CGVS, p. 12). Gelet op bovenstaande vaststelling over het verloop van uw interview bij de DVZ (dat uw verklaringen u werden voorgelezen waarna u ze voor akkoord ondertekende) kan deze verklaring echter niet weerhouden worden. Ook wat betreft uw vertrek uit Gaza legt u verschillende verklaringen af. Zo stelt u voor de DVZ dat u één week na het ontvangen van de oproepingsbrief Gaza hebt verlaten (Verklaring volgend verzoek, vraag 15.5), terwijl u voor het CGVS beweert dat u nog twee maanden in het land bent verbleven (CGVS, p. 15).

Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, blijft u volharden dat u steeds twee maanden hebt gezegd. Zoals eerder gezegd kan, gelet op bovenstaande vaststelling over het verloop van uw interview bij de DVZ, dit argument niet weerhouden worden. Bovendien is het opmerkelijk dat u zowel bij uw tweede verzoek (Verklaring DVZ, vraag 37) als bij uw derde verzoek (Verklaring volgend verzoek, vraag 15.5) voor DVZ verklaart dat u het land verliet in januari 2018 terwijl u bij uw eerste verzoek stelt dat dit eind februari was (Verklaring DVZ, vraag 37). Voor het CGVS meent u echter dat u het land verliet op 8.02.2018. Wanneer u geconfronteerd werd met het feit dat u bij uw tweede verzoek stelde dat u in januari 2018 het land verliet, blijft u volhouden dat u februari hebt gezegd (CGVS, p. 5). Deze repliek kan, gelet op bovenstaande vaststelling over het verloop van uw interview bij de DVZ, niet weerhouden worden.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de beweerde problemen.

Daarnaast haalt u eveneens aan dat u het land verlaten hebt door de huidige overheid in het land. Zo werd u aangesproken door Hamasleden of jonge personen van de moskee over uw kledij, over de plaatsen die u bezoekt. U werd ook regelmatig gecontroleerd en gefouilleerd bij controleposten (CGVS, p. 9 en 15-16). Deze feiten zijn echter onvoldoende zwaarwichtig om te stellen dat u in het geval van een terugkeer een gegronde vrees voor vervolging of u een reëel risico op ernstige schade zou hebben. Bovendien hebt u dit niet aangehaald voor de DVZ, noch toen u gevraagd werd om een overzicht te geven van alle feiten die u ertoe geleid hebben om uw land te verlaten noch toen u gevraagd werd of u enige problemen kende met uw autoriteiten (Verklaring volgend verzoek, vraag 15.5 en 15.7).

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëlssector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts

relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Zo heeft u zich in het verleden nooit in een precaire situatie bevonden. Allereerst dient worden aangestipt dat u van 2008 tot twee à drie maanden voor uw vertrek gewerkt hebt bij het cosmeticabedrijf van uw vader. Uw broer Y.(...) werkt ook in het bedrijf van uw vader (CGVS, p. 6-7). Het huis waar u woonde, was eigendom van de familie. Uw vader bezit in datzelfde gebouw nog drie winkels (CGVS, p. 4-5). U had toegang tot drinkbaar water door dit aan te kopen. Elektriciteitsonderbrekingen ving u op doordat u uw eigen generator had. U had tevens een abonnement voor een generator die elektriciteit aan uw gezin levert. U betaalde daar maandelijks 200 sjekel per maand voor (CGVS, p. 5). Uw reiskosten om naar België te komen, bedroegen 3.000 dollar. Uw vader bleek in staat om die kost op zich te nemen (CGVS, p. 5).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20200306.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortievuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazawi teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie Beschermd Rand" startte. De laatste escalatie van geweld vond plaats van 12 tot 14 november 2019. Naar aanleiding van de doelgerichte moord (operatie "zwarte gordel") op een commandant van Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) en zijn echtgenote door Israël werden honderden raketten op Israël afgevuurd. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht op heel het grondgebied doelwitten van de PIJ. Volgens de pers zijn deze vijandelijkheden de meest moorddadige sinds het geweld van 14 mei 2018 bij de grens met Israël. Bij de bombardementen van de Israëlische luchtmacht vielen 34 slachtoffers, onder wie 14 burgerslachtoffers. De huidige situatie kan echter "relatief rustig" worden genoemd.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen in de Gazastrook hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer' (GMT). Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en

meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Als gevolg van de escalatie van het conflict midden november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigden de organisatoren aan dat de marsen zouden worden uitgesteld tot 30 maart 2020, de datum van de tweede verjaardag van de 'Grote Mars van de Terugkeer'. Na deze datum zouden de marsen eenmaal per maand en bij speciale gelegenheden georganiseerd worden.

Op 29 januari 2020 gaf de publicatie van het "akkoord van de eeuw" door de Amerikaanse overheid aanleiding tot een algemene staking op de dag zelf. Bij die gelegenheid vertrapten betogers portretten van Donald Trump en steeg het aantal afgevuurde raketten en mortiergranaten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode augustus 2019 tot februari 2020 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg niets te maken met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bovendien blijven in de bufferzone regelmatig incidenten plaatsvinden. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op 27 augustus 2019 vielen bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichtte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas "een geheime oorlog" tegen de salafistische groepen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat (IS).

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2019 en midden november 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Dergelijke omstandigheden zijn in onderhavig verzoek evenwel niet voorhanden.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van

gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoon. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berymbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinaï te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinaï in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaï te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïmiseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Wat betreft uw vrees bij een terugkeer naar uw land van herkomst in het grensgebied ontvoerd, gefolterd en verhoord te worden over waar u bent geweest en wat u hebt gedaan, moet verwezen worden naar de informatie waarover het Commissariaat-generaal, waaruit niet blijkt dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleid in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. **Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.** Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

Uw documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Uw identiteit en uw herkomst worden op zich niet betwist, net zomin als uw schooltraject en uw financiële situatie. Uw reisbewijzen laten niet toe vast te stellen wanneer en waarom u Gaza precies heeft verlaten. Het betreft immers uw reistraject vanaf Egypte. Het attest van Artsen zonder Grenzen werd hierboven reeds besproken en laat niet toe uitspraken te formuleren aangaande uw vluchtmotieven of vrees in geval van terugkeer. De oproepingsbrief die u overhandigt, wijzigt bovenstaande conclusies niet. U weet immers niet om welke reden u werd opgeroepen of in welke hoedanigheid (CGVS, p. 14). Opdat documenten enige bewijskracht toegedicht kunnen krijgen moeten ze bovendien ondersteund worden door coherente en geloofwaardige verklaringen, quod non in casu.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 48, 48/3, 48/4, 48/5, §4, 48/6, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het algemeen beginsel van voorzichtigheid en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

In hoofdorde vraagt verzoeker om de erkenning van de vluchtelingenstatus. Hij richt zich tegen de motieven van de bestreden beslissing waar wordt gewezen op een gebrek aan medewerking en waar wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem beweerde problemen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

“(…) a) Betreffend de paspoort van de verzoeker

Verwerende partij verwijt verzoeker dat hij zijn paspoort heeft verscheurd.

Verzoeker heeft zijn paspoort verscheurd omdat hij vreesde dat hij zou worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst en dat hij daar zou worden gemarteld of zelfs zou worden vermoord.

Dit weerspiegelt dus niet een gebrek aan samenwerking, maar gewoon een echte angst bij terugkeer naar Gaza.

Deze handeling volstaat niet om het hele verhaal van verzoeker in twijfel te trekken, voor zover het alleen een werkelijke angst voor hem weerspiegelt.

b) Betreffend de tegenstrijdige verklaringen tussen de DVZ en het CGVS

Verwende partij stelt verschillende tegenstrijdigheden met betrekking tot verzoeker.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk interview dat hij deze verschillende versies niet begrijpt en dat er een misverstand moet bestaan.

Mijn cliënt heeft geprobeerd duidelijk en precies uit te leggen wat er in Gaza is gebeurd. Uiteraard moet men er rekening mee houden dat dit traumatische gebeurtenissen waren en men moet mild zijn tegenover de aanvrager.

De aanwezigheid van een tolk leidt vaak tot misverstanden. Verzoeker legde ook uit dat hij tijdens zijn sollicitatiegesprek bij de DVZ niet het gevoel had dat er naar hem werd geluisterd.

c) Betreffend enkele inconsistenties in het verhaal

Alles wat voor de CGVS niet duidelijk lijkt, kan niet aan de klant worden toegeschreven.

Bijvoorbeeld, de CGVS bekritiseert verzoeker omdat hij niet begrijpt waarom hij het genereuze bod met betrekking tot de aankoop van de grond niet heeft aanvaard. De reden waarom de verzoeker het niet accepteerde kan zijn verhaal niet in twijfel trekken. Inderdaad legde hij uit dat hij meer wilde. Het leven is erg moeilijk in Gaza, de levensomstandigheden zijn vaak erbarmelijk en hij zag de kans om genoeg geld voor zichzelf en al zijn familieleden te hebben.

Met betrekking tot zijn ontsnapping uit het ziekenhuis, kan verzoeker niet worden bekritiseerd vanwege het gedrag van de soldaat. Verzoeker legde uit wat er werkelijk is gebeurd. Dankzij de hulp van zijn vriend en een moment van afwezigheid van de soldaat kon hij ontsnappen.

Verzoeker betwist de stelling dat hij zei dat hij hier werkzaam was alleen maar om het verkrijgen van een verblijfsvergunning te vergemakkelijken. Hij legde eenvoudig uit dat hij wist dat het in zijn voordeel kon werken, niet dat hij het alleen om deze redenen had gedaan.

d) Betreffend de tijdslijn van het verhaal

De CGVS is van mening dat er tegenstrijdige verklaringen zijn met betrekking tot de datum van de ontvoering van de verzoeker. Verzoeker legde echter uit dat zijn gehoor bij de DVZ niet goed ging en dat hij zich niet begrepen of beluisterd voelde. W.(…) woonde al een jaar in hetzelfde gebouw en geen week toen verzoeker werd ontvoerd.

Verzoeker probeerde alles zo goed mogelijk uit te leggen. De aanwezigheid van een tolk, het geweld dat in Gaza is geleden en de vele gebeurtenissen die elkaar hebben opgevolgd, kunnen het verhaal echter moeilijker maken. Mijn cliënt gaf echter veel details over zijn verhaal en was op veel punten heel specifiek.

Hij vreesde te worden gemarteld en gearresteerd door Hamas-leden als hij terugkeerde, niet alleen omdat hij Gaza was, maar ook vanwege zijn relatie met W.(…).” Vervolgens geeft verzoeker een uiteenzetting aangaande het voordeel van de twijfel.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker betoogt vooreerst dat wegens de actuele humanitaire -en veiligheidssituatie in Gaza, de socio-economische en humanitaire situatie er zo mensonwaardig is dat de standaard van artikel 3 EVRM bereikt is en dat gesproken kan worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. Bovendien kan aangetoond worden dat alle burgers van Gaza het slachtoffer zijn van vervolging in de zin van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag. De humanitaire situatie in Gaza die al desastreus was als gevolg van de blokkade opgelegd door Israël, is aanzienlijk verslechterd sinds de operatie ‘Protective edge’, de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. De VN kondigde in

augustus 2012 aan dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zal worden. In een rapport gepubliceerd in juli 2017 evalueert de VN de situatie in Gaza en komt het tot de conclusie dat de socio-economische en humanitaire situatie er nog sneller dan verwacht op achteruit gaat. Er is zelfs sprake van “*de-development*”. In 2017 en 2018 verslechterde de humanitaire situatie verder op significante wijze. De economie in Gaza staat ondertussen op instorten met belangrijke gevolgen voor de levensstandaard en de humanitaire situatie. Dit is het gevolg van de restricties opgelegd door Israël evenals van de verminderde humanitaire internationale hulp en verminderde transfers van de Palestijnse Autoriteit die de gevolgen van de opgelegde restricties in het verleden matigden. Anno 2018 leefde 53% van de Gazanen onder de armoedegrens, de laatste 10 jaar is het BBP gedaald met 5,3%, ongeveer 1,3 miljoen Palestijnen in Gaza zijn voedselonzekeer en de werkloosheidsgraad bedraagt 54,9%. De Gazanen zijn in het algemeen sterk afhankelijk van humanitaire hulp. UNRWA kent echter een stijgend budgettekort. De mogelijkheid van UNRWA om haar opdracht te vervullen en bijstand te bieden aan Palestijnse vluchtelingen onder haar mandaat wordt beperkt door de structurele financiële problemen waarmee het agentschap kampt evenals door de politieke en socio-economische situatie in Gaza. Het budgettekort van UNRWA zal een belangrijke impact hebben op de voorziening van elementaire gezondheidszorg, onderwijs en voedsel. De Gazastrook blijft bovendien lijden onder aanzienlijke stroomonderbrekingen. De toegang tot drinkbaar water is kritiek. Ook de gezondheidszorg in Gaza, voor zover deze al bestaande is, staat op instorten. Kortom, fundamentele mensenrechten worden aan de Gazaanse burgerbevolking op systematische wijze ontnomen. Deze situatie maakt het onmogelijk een menswaardig bestaan te leiden en heeft een impact op het algemeen mentaal welzijn. Verzoeker stelt dat de door hem in het verzoekschrift aangehaalde objectieve informatie overeen komt met zijn verklaringen dat hij niet in staat zou zijn om een nieuwe baan te vinden in geval van terugkeer naar Gaza en dat hij niet zou kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften van zichzelf en zijn familie.

Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Gaza. Hij wijst erop dat de burgerbevolking van Gaza het slachtoffer is geweest van drie grootschalige Israëlische militaire operaties, te weten: *Operation Cast Lead* in 2008, *Operation Pillar of Defense* in 2012 en *Operation Protective Edge* in 2014. Daarnaast vinden er op regelmatige basis Israëlische invallen en luchtaanvallen plaats waardoor Gazanen in een voortdurende toestand van geweld en onveiligheid leven. In 2018 was er sprake van overmatig geweld door de *Israeli security forces* in de *Occupied Palestinian Territory* (inclusief Gaza), waarbij 299 Palestijnen gedood werden, waaronder 57 kinderen, en 28.878 gewonden vielen. Dat de situatie op elk ogenblik kan escaleren wordt aangetoond door de Israëlische luchtaanvallen van 25 en 26 maart 2019 op Hamasdoelwitten in Gaza. Met de luchtaanvallen reageert Israël op raketten afgevuurd vanuit Gaza waardoor een familie van zeven in Israël gewond raakte. Ondertussen werden tientallen luchtaanvallen uitgevoerd op verschillende doelwitten in Gaza waaronder op dichtbevolkte plaatsen, residentiële gebouwen en andere private- en publieke structuren. Tientallen burgers moesten hun woning evacueren, twee Palestijnse burgers raakte gewond, residentiële gebouwen werden vernietigd of aanpalende woningen beschadigd en verschillende burgers werden ontheemd. Bovendien werden de grensovergangen tussen Gaza en Israël door de Israëlische autoriteiten afgesloten tot nader order en is toegang tot de visserszone in Gaza verboden. Volgens Gisha, een Israëlische ngo, maken deze maatregelen een collectieve bestraffing van de Gazaanse burgerbevolking uit. Dat de situatie op elk moment kan escaleren wordt verder aangetoond door het tweewekelijks rapport van OCHA in verband met de periode 12 tot en met 25 maart 2019, waaruit verzoeker een passage citeert. De verschillende militaire operaties, waarbij cruciale civiele infrastructuur zoals onder andere ziekenhuizen, scholen, Gaza's enige elektriciteitscentrale werden vernietigd, hebben bijgedragen aan de huidige desastreuze socio-economische en humanitaire situatie in Gaza. Verzoeker wijst er voorts op dat de ‘*Grote Mars van de Terugkeer*’ nog steeds plaatsvindt op vrijdag en dat tijdens deze protesten ook in 2019 nog demonstranten werden gedood en verwond. Sinds 30 maart 2018 staat de teller van Palestijnen die gedood werden in de Gazastrook op 280 en 16.105 gewonden. Verzoeker besluit dan ook dat het duidelijk is dat er wel degelijk sprake is van een uiterst volatiele situatie in de Gazastrook en dat deze veiligheidssituatie actueel nog steeds als problematisch aanschouwd dient te worden. Hij voegt hier nog aan toe dat de Gazanen bovendien leven onder het autoritair regime van Hamas dat bekend staat om zijn repressief regime en mensenrechtenschendingen op grote schaal. Volgens Human Rights Watch arresteert en foltert Hamas routinematig tegenstanders en personen die kritiek uiten op het regime. Niet enkel personen met een uitgesproken profiel zoals mensenrechtenactivisten, journalisten en Fatah-leden/sympathisanten worden vervolgd maar eveneens personen zonder specifiek profiel die zich bijvoorbeeld kritisch uitlaten op sociale media. Dit wordt mede aangetoond door de agressieve onderdrukking van de protesten georganiseerd onder de slogan “*We want to live*” die recent plaatsvonden in Gaza, aldus verzoeker, die ter staving van zijn betoog verwijst naar de rapporten “*Two authorities, one way, zero dissent*” van Human Rights Watch van oktober 2018 en “*Another brutal crackdown by Hamas in Gaza*” van Human Rights Watch van 20 maart 2018. Verzoeker wijst er ook op

dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs nog oordeelde dat de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook dusdanig erg is en overging tot de erkenning van de vluchtelingenstatus van een Palestijn (cf. RvV 8 april 2019, nr. 219 546). Verzoeker merkt daarnaast op dat deze Raad in vier arresten van de Verenigde Kamers (arrest nr. 228.949 van 19/11/2019, arrest nr. 228.946 van 19/11/2019, arrest nr. 228.888 van 18/11/19 en arrest nr. 227.621 van 21/10/2019) een bepaald kader heeft vastgesteld voor de analyse van de veiligheidssituatie in Gaza. Hij voegt hier nog aan toe: *“Tussen januari 2019 en 11 november 2019 werden 71 Palestijnse van de Gazastrook volgens OCHA gedood.*

De laatste COI-focus werd in september 2019 gepubliceerd. Sinds de publicatie van dit verslag is er een aanzienlijk aantal doden en gewonden gevallen.

De Palestinian Center for Human Rights documenteert wekelijks het aantal doden en gewonden onder de burgerbevolking in Gaza in het kader van Israëlische operaties.

Sinds september 2019 zijn 42 Gaza burgers gedood en 1061 van hen werden verwonden (stukken 11):

- De 83de Grote Mars van de Terugkeer werd afgezegd. Toch werden drie inwoners van Gaza op vrijdag 15 november 2019 door de Israëlische Occupation Forces (IOF) verwonden.

- Tijdens de 82de Grote Mars van de Terugkeer op 8 november 2019 hebben IOF 107 mensen verwonden, waaronder 16 kinderen. Dit week werden 33 Palestijnsne, waaronder 8 kinderen, door intensievere luchtaanvallen gedooden: op 14 november 2019 bombardeerde het Israëlische leger het huis van een familie. De 8 bewoners daar, onder hen kinderen, werden onmiddellijk gedood (stuk 5). Naast de dood van die familie werden 12 mensen stierven als gevolg van Israëlische stakingen (stuk 6).

- Tijdens de 81de Grote Mars van de Terugkeer op vrijdag 1 november hebben IOF een Gaza inwoner gedood en 144 mensen verwonden, waaronder 55 kinderen. Tijdens dit week werd een Palestijnse burger gedood en één andere gewond bij een Israëlische luchtaanval op Khan Younis toen de IOF tientallen luchtaanvallen uitvoerde in de Gazastrook.

- Tijdens de 80de Grote Mars van de Terugkeer op 25 oktober 2019 hebben IOF 97 mensen verwonden.

- Tijdens de 79de Grote Mars van de Terugkeer op 18 oktober 2019 hebben IOF 100 mensen verwonden.

- Tijdens de 78de Grote Mars van de Terugkeer op 11 oktober 2019 hebben IOF 78 mensen verwonden.

- Tijdens de 77de Grote Mars van de Terugkeer op 4 oktober 2019 hebben IOF 67 mensen verwonden.

- Tijdens de 76de Grote Mars van de Terugkeer op 27 september 2019 hebben IOF een Gaza inwoner gedood en 99 mensen verwonden.

- Tijdens de 75de Grote Mars van de Terugkeer op 20 september 2019 hebben IOF een Gaza inwoner gedood en 112 mensen verwonden.

- Tijdens de 74de Grote Mars van de Terugkeer op 13 september 2019 hebben IOF 78 mensen verwonden.

- Tijdens de 73de Grote Mars van de Terugkeer op 6 september 2019 hebben IOF twee personen gedood en 80 mensen verwonden.

Aangezien het aantal slachtoffers over een periode van drie maanden (september 2019 - november) kan er opnieuw sprake zijn van een zware escalatie van het geweld. Verzoeker woont in Gaza-stad waar betogingen en luchtaanvallen plaatsvinden.” Verzoeker besluit uit het voorgaande dat er in Gaza op dit moment sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dat het er *in casu* dus op lijkt dat hij *“zich als louter burger dus ook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en dus niet in aanmerking komt voor de door de UNRWA verleende bijstand.”*

Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende dat, indien een persoon verplicht wordt om terug te keren naar Gaza, alwaar men kan spreken van een onmenselijke of vernederende situatie, dit een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en hij verwijst in dit verband naar het MSS-arrest van het EHRM. Een persoon in Gaza verkeert immers, in tegenstelling tot wat wordt gesteld in de bestreden beslissing, in de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Palestijnse vluchtelingen vormen bovendien op zich een bijzonder kwetsbare categorie doordat hun ontheemding bestendig is in hun statuut dat nooit echt oplost in een volwaardig burgerschap. Er is daarenboven geen sprake van enig vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn. Dat de situatie in Gaza een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 EVRM die gelijkgesteld kan worden met vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag werd overigens reeds bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV nr. 150 535 van 7 augustus 2015 en RvV nr. 206 073 van 27 juni 2018).

Vervolgens gaat verzoeker in op de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza. Hij betwist het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het op dit ogenblik hoe dan ook mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. Vooreerst wenst verzoeker op te merken dat hij wel degelijk verklaringen heeft afgelegd waarin hij te kennen gaf dat hij in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Het feit dat verwerende partij de verklaringen als ongeloofwaardig afdoet, *quod non*, doet hieraan geen afbreuk. Vervolgens stelt verzoeker vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor de beoordeling van de (on)mogelijkheid om via de Rafah grensovergang terug te keren naar de Gazastrook baseert op objectieve landeninformatie weergegeven in de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 28 november 2018, geüpdatet op 28 februari 2019 en 25 maart 2019. Op basis van deze informatie acht verzoeker volgende elementen relevant bij het beoordelen of terugkeer naar Gaza via Rafah werkelijk praktisch en veilig mogelijk is:

- Voor terugkeer is een geldig Palestijns paspoort nodig dat volgens het Commissariaat-generaal gemakkelijk bekomen kan worden via de Palestijnse Missie in Brussel. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort. Het Commissariaat-generaal stelt dat, tenzij de persoon Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor zijn verblijf in België, er geen enkele reden is om aan te nemen dat het feit asiel te hebben gevraagd in België een hindernis vormt voor terugkeer naar Gaza.

De vraag stelt zich hoe Palestijnen aan de grens, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en teruggedreven worden in toepassing van het Verdrag van Chicago met de verantwoordelijke luchtvaartmaatschappij naar het beginpunt van hun reis, opnieuw toegang krijgen tot Gaza. Bovendien is de grensovergang in Rafah, sinds de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw in handen van Hamas.

- Recente gebeurtenissen tonen aan dat de opening van de Rafah grensovergang steeds een onzeker gegeven is afhankelijk van een fragiel politiek evenwicht. Na vijf jaar grotendeels gesloten te zijn geweest, was de grensovergang sinds midden mei 2018 geopend nadat Hamas in november 2017 de controle had overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit. Na spanningen tussen de twee fracties trok de Palestijnse Autoriteit haar personeel terug en nam Hamas de controle van de grensovergang opnieuw over waarop de grensovergang voor uitreis opnieuw werd afgesloten door de Egyptische autoriteiten. Ondertussen is de grensovergang in Rafah opnieuw geopend.

Hieruit volgt volgens verzoeker dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza belemmeren. Hij merkt op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai de maatstaven van de subsidiaire bescherming toepast terwijl volgens het standpunt van het UNHCR inzake artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet dient aangetoond te worden dat de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat burgers een reëel risico lopen het slachtoffer te worden van dit geweld en daardoor niet kunnen terugkeren, maar dat welke reden dan ook die terugkeer verhindert volstaat. Het is ook geen vereiste om individueel geïdende te worden. Verzoeker wijst erop dat deze Raad in twee recente arresten de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigt ten aanzien van Palestijnen afkomstig uit Gaza die niet onder het toepassingsgebied van artikel 1D Vluchtelingenverdrag vallen, omdat onvoldoende aangetoond is dat terugkeer via Rafah naar Gaza praktisch en veilig mogelijk is. De Raad baseert zich hiervoor op actuele informatie waaruit blijkt dat de Rafah grensovergang opnieuw gesloten werd omwille van spanningen tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit waardoor de grensovergang, na terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw onder controle is van Hamas. De Raad stelt tevens dat de COI Focus "*Egypte. Veiligheidssituatie*" van 7 juni 2018, op basis waarvan het Commissariaat-generaal concludeert dat de veiligheidssituatie in het Noorden van de Sinai verbeterd is onvoldoende actueel is. De Raad wijst er bovendien op dat net uit deze informatie blijkt dat het busvervoer waarmee Gazanen naar de Rafah grensovergang vervoerd worden, beveiligd wordt door de Egyptische politie, die samen met het leger doelwit zijn van de extremistische groeperingen actief in het gebied. Het feit dat een terugkeer naar UNRWA-mandaatgebied, Gaza, niet mogelijk is omwille van praktische- en veiligheidsredenen is voldoende grond voor een *ipso facto* erkenning in toepassing van artikel 1D, lid 2 van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker merkt nog op dat de Raad oordeelt dat ook voor Palestijnen van Gaza die niet onder UNRWA-mandaat vallen, en waarop artikel 1D Vluchtelingenverdrag bijgevolg niet van toepassing is, de mogelijkheid tot terugkeer een belangrijke overweging vormt bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het element van terugkeer dient volgens de Raad betrokken te worden bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad acht het feit dat een Palestijn om Gaza te bereiken door onveilig gebied, met name de Egyptisch Sinai, moet reizen een wezenlijk element bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming. De Raad past hiervoor *mutatis mutandis* de redenering van het EHRM in het

arrest *Salah Sheekh* en de rechtspraak van de Raad van State toe, waarbij rekening gehouden wordt met het reëel risico op ernstige schade dat een persoon mogelijks bij terugkeer naar zijn land van herkomst zou lopen omdat hij binnen dat land door onveilige gebieden moet reizen om zijn bestemming te bereiken.

Tot slot betwist verzoeker de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de actuele veiligheidssituatie in de Sinai. Hij haalt in dit verband het artikel *“Despite military campaign, security concerns persist in Egypt's North Sinai”* van 21 februari 2019, het artikel *“Égypte: un attentat-suicide fait sept morts dans le Sinai”* van BBC van 9 april 2019, het artikel *“Military launches raids, airstrikes in North Sinai following deadly militant attack on checkpoint”* van Madamasr van 21 februari 2019 en het artikel *“Map update: security situation in Egypt's north Sinai”* van South Front van 26 februari 2019 aan. Hij besluit hieruit dat er, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert, wel degelijk praktische en veiligheidsobstakels in de weg staan van een veilige terugkeer naar Gaza via de Rafah grensovergang.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

3. Nieuwe elementen

Op 8 april 2021 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota worden waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de COI Focus *“Territoire Palestinien – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020 en de COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 23 maart 2021.

4. Voorafgaande opmerkingen

4.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe genoemd artikel zou geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel te verkrijgen.

4.2. De Raad benadrukt voorts dat verzoeker de schending van artikel 1D van de Conventie van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1A van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

4.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, volstaat het erop te wijzen dat dit artikel met ingang van 22 maart 2018 werd opgeheven bij artikel 9 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen zodat ook dit onderdeel van het middel juridische grondslag mist.

5. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid

1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. De motieven van de bestreden beslissing

6.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij niet heeft aangetoond dat hij daadwerkelijk de bijstand van UNRWA heeft genoten kort voor het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming zodat hij niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het Verdrag van Genève en zijn verzoek om internationale bescherming bijgevolg verder wordt onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, (ii) het weinig overtuigend overkomt dat hij zijn paspoort zomaar zou verscheuren aangezien het reisdocument voor Palestijnen een belangrijk document is dat niet alleen zijn identiteit kan staven maar ook iets zegt over zijn status en zijn verblijf in de Gazastrook, zelfs indien zou worden aangenomen dat hij inderdaad niet langer in het bezit is van zijn paspoort omdat hij dit belangrijk document moedwillig heeft verscheurd, zijn gedrag dan op een flagrant gebrek aan medewerking duidt, het moedwillig verscheuren van documenten bovendien niet strookt met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde

vrees voor vervolging heeft, dan ook het vermoeden ontstaat dat hij zijn reisdocument wel degelijk in zijn bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop hij gereisd heeft, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook, of een (langdurig) verblijf in een derde land te verhullen, en zijn gedrag dan ook zijn algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde asielmotieven in het gedrang brengt, (iii) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem beweerde problemen ten gevolge van zijn relatie met W.A.K. gelet op de vele tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS, (iv) hij voorts aanhaalt dat hij werd aangesproken door Hamasleden of jonge personen van de moskee over zijn kledij en over de plaatsen die hij bezocht, alsook dat hij regelmatig werd gecontroleerd en gefouilleerd bij controleposten, doch deze feiten, die hij overigens niet heeft aangehaald voor de DVZ, echter onvoldoende zwaarwichtig zijn om te stellen dat hij in het geval van een terugkeer een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou hebben, (v) hem, gezien het ongeloofwaardig karakter van zijn verzoek om internationale bescherming, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) niet kan worden toegekend, (vi) de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn doch niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft, uit zijn eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, zoals wordt toegelicht, en nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende' behandeling loopt zodat er niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar de Gazastrook, (vii) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, de vraag aldus rijst of hij persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat hij bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, doch dergelijke omstandigheden in onderhavig verzoek niet voorhanden zijn, (viii) niettegenstaande de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is om terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt niet relevant is voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren, dat men desgevallend vrij eenvoudig en op relatief korte tijd een Palestijns paspoort kan bekomen via de Palestijnse Missie in Brussel, dat het hiervoor voldoende is dat men over een identiteitskaartnummer beschikt zodat het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd dan ook geen hindernis vormt voor de uitreiking van het paspoort, dat Hamas niet tussenbeide komt in de uitreikingsprocedure van het paspoort, dat het niet langer vereist is om een transitvisum aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, dat de Palestijnse ambassade te Egypte in Caïro pendelbussen voorziet die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang te Rafah vervoeren, dat Palestijnen uit de Gazastrook die reizen naar of terugkeren uit Egypte niet geïnterviewd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio, dat er in de Sinaï in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zodat er niet kan besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook, dat er geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort, dat de grensovergang na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019 voortdurend 5 dagen per week open bleef in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend is in beide richtingen, dat de raadpleging van diverse bronnen geen enkele aanwijzing opleverde dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft, dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel evenmin melding maken van dergelijke problemen, verzoeker geen informatie aanbracht waaruit het tegendeel blijkt en uit zijn verklaringen evenmin blijkt dat hij voor zijn

komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat Hamas hem niet zal viseren bij een terugkeer naar Gaza en hij derhalve niet heeft aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet bestaat en (ix) de door hem neergelegde documenten de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming niet wijzigen, zoals wordt toegelicht.

6.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 april 2020 (CG nr. 1818846Y), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Voorafgaande opmerking

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker onder meer zijn identiteitskaart, geboorteakte en diploma heeft neergelegd en dat aan zijn identiteit en afkomst uit de Gazastrook niet wordt getwijfeld.

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*.

Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde aan de hand van documenten en ook niet beweert dat hij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder

de UNRWA geniet. De Raad leest dienaangaande in de notities van het persoonlijk onderhoud: *“Bent u geregistreerd bij UNRWA? Mijn ouders wel, ik niet. Hoe komt het dat u niet geregistreerd bent? Na 18 jaar word ik geschrapt van de familie. Nadat u de leeftijd van 18 jaar bereikt hebt, bedoelt u? Ja. Kan u dan aanspraak maken op een eigen kaart? Ik weet het niet. Hebt u dat ooit gevraagd bij UNRWA? Ja er is geen hulp die wordt aangeboden door UNRWA behalve zeer beperkte voedselpakketten. Kreeg het gezin voedselpakketten? Ja. Mijn ouders wel. En voedselhulp op uw naam tot uw 18 jaar dan? Klopt. Hebt u ooit medische bijstand van UNRWA ontvangen? Neen. Hebt u ooit UNRWA-onderwijs gevolgd? Ja. Was dat dan de lagere school? Alle twee: lager en middelbaar. (...) Wat betreft UNRWA, hebt u na uw 18 jaar UNRWA ooit gecontacteerd om hulp te krijgen van hen? Ik heb alleen bij hen gesolliciteerd voor een job. Twee jaar lang heb ik geprobeerd maar ik heb dat niet gekregen. Ik heb alleen geïnformeerd voor een kaart. Er werd gezegd: “na jouw werk.” Hebt u dan bij UNRWA gewerkt of niet? Neen.”* en *“Wat betreft UNRWA, om welke reden zou u pas een kaart krijgen nadat u bij hen werkt? Ik heb dat niet gezegd dat ik moest werken bij hen. Ik ga wel een kaart krijgen als ik ga huwen. Ik heb gesolliciteerd voor werk bij hen en ik heb dat niet gekregen. Er zijn misschien 10.000 afgestudeerde mensen die in de rij staan voor werk te krijgen. Ik heb toch gesolliciteerd en niks gekregen.”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3-4 en p. 16). Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze het verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (cf HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 2010, <http://curia.europa.eu>).

De verwijzing in het verzoekschrift naar de budgettaire tekorten van UNRWA, de argumentatie dat UNRWA omwille van deze structurele financiële problemen niet langer in staat is om de opdracht waarmee het belast is te vervullen en de stelling dat verzoeker *“zich als louter burger dus ook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en dus niet in aanmerking komt voor de door de UNRWA verleende bijstand.”*, is te dezen dan ook niet relevant.

7.2. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de *“bescherming”* van het land van nationaliteit niet kunnen of, *“wegens deze vrees”*, niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Krachtens artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève:

“a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)."

De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van:

- a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;
- b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;
- c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;
- d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;
- e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;
- f) daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is.

Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en de verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd.

De overheid moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de verzoeker en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet de verzoeker aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt noodgedwongen in dat zijn vrees actueel is en dat de asielinstantie bij de beoordeling van deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is.

Vervolging gaat dan wel meestal uit van de overheden van het land van herkomst, maar ook de feiten gepleegd door derden kunnen in aanmerking worden genomen indien ze bewust worden geduld door de autoriteiten of indien ze weigeren, dan wel niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden.

7.3. Beoordeling

7.3.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen (geloofwaardige) elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij de Gazastrook is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

7.3.1.1. Zo kan vooreerst geen geloof worden gehecht aan de door hem beweerde problemen ten gevolge van zijn relatie met W.A.K. gelet op de vele tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen: "Zo verklaart u voor de DVZ dat er een familie in uw appartementsgebouw kwam wonen en dat u hun dochter leerde kennen, namelijk W.(...) (Verklaring volgend verzoek, vraag 15.5). Bij het CGVS verklaart u echter dat W.(...) een gescheiden vrouw is die in het appartement kwam wonen met haar dochter (CGVS, p. 10-11). Bovendien spreekt u op de DVZ van het begin van een relatie en dat u enkel met elkaar praatte (Verklaring volgend verzoek, vraag 15.5) terwijl u op het CGVS beweert dat u een seksuele relatie met haar had (CGVS, p. 10). Wanneer u geconfronteerd werd met uw tegenstrijdige verklaringen, stelt u dat de interviewer bij de DVZ niet lang naar u heeft geluisterd. Dergelijke repliek kan niet weerhouden worden gelet op het feit dat uw verklaring bij de DVZ in het Arabisch werd voorgelezen en dat u akkoord ging met de vermelde inhoud. Voor het CGVS maakte u trouwens geen gewag van enige problemen over uw verklaringen bij de DVZ. Uw stelling die u daarbij maakt dat het een kort interview was, doet geen afbreuk aan het feit dat u gevraagd werd om oprechte en waarachtige verklaringen af te leggen (CGVS, p. 2-3). Daarnaast stelt u voor de DVZ tijdens uw eerste verzoek, i.e. oktober 2018 dat u toen verloofd was met M.(...) A.(...) en dat die relatie al anderhalf jaar aan de gang was. Voor het CGVS verklaarde u initieel echter dat u – in de periode dat u een seksuele relatie had met W.(...) – geen andere relatie had op dat moment. Dat u - nadat u geconfronteerd werd met bovenstaande tegenstrijdigheid – stelt dat dit een oude relatie was waarbij uw ouders u onder druk hadden gezet om met haar te trouwen, volstaat niet om uw incoherente verklaring te herstellen (CGVS, p. 11-12). Uw repliek op aanraden van anderen gezegd te hebben dat u verloofd was omdat de behandeling van uw dossier sneller en gemakkelijker zou gaan, o.a. wanneer u een beroep zou willen

doen op gezinshereniging kan in alle redelijkheid evenmin weerhouden worden (CGVS, p. 12)). Dergelijke repliek weerspiegelt immers een intentioneel bedrieglijke opzet ten aanzien van de Belgische autoriteiten, aangezien u klaarblijkelijk de naam van een partner/verloofde had opgegeven waarmee u naar eigen zeggen niet de intentie om te huwen/een duurzame relatie aan te gaan, terwijl u wel een beroep zou willen op gezinshereniging voor deze persoon.

Wat betreft de tijdslijn van uw aangehaalde feiten legt u wederom tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt u voor de DVZ dat W.(...) in juli 2017 in het gebouw kwam wonen en dat u na een week ontvoerd werd (Verklaring volgend verzoek, vraag 15.5), terwijl u voor het CGVS stelt dat W.(...) een jaar voordat u ontvoerd werd al in het gebouw kwam wonen (CGVS, p. 10). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw tegenstrijdige verklaringen stelt u dat u dit niet gezegd hebt (CGVS, p. 12). Gelet op bovenstaande vaststelling over het verloop van uw interview bij de DVZ (dat uw verklaringen u werden voorgelezen waarna u ze voor akkoord ondertekende) kan deze verklaring echter niet weerhouden worden. Ook wat betreft uw vertrek uit Gaza legt u verschillende verklaringen af. Zo stelt u voor de DVZ dat u één week na het ontvangen van de oproepingsbrief Gaza hebt verlaten (Verklaring volgend verzoek, vraag 15.5), terwijl u voor het CGVS beweert dat u nog twee maanden in het land bent verbleven (CGVS, p. 15). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, blijft u volharden dat u steeds twee maanden hebt gezegd. Zoals eerder gezegd kan, gelet op bovenstaande vaststelling over het verloop van uw interview bij de DVZ, dit argument niet weerhouden worden. Bovendien is het opmerkelijk dat u zowel bij uw tweede verzoek (Verklaring DVZ, vraag 37) als bij uw derde verzoek (Verklaring volgend verzoek, vraag 15.5) voor DVZ verklaart dat u het land verliet in januari 2018 terwijl u bij uw eerste verzoek stelt dat dit eind februari was (Verklaring DVZ, vraag 37). Voor het CGVS meent u echter dat u het land verliet op 8.02.2018. Wanneer u geconfronteerd werd met het feit dat u bij uw tweede verzoek stelde dat u in januari 2018 het land verliet, blijft u volhouden dat u februari hebt gezegd (CGVS, p. 5). Deze repliek kan, gelet op bovenstaande vaststelling over het verloop van uw interview bij de DVZ, niet weerhouden worden."

Verzoeker stelt dat hij de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen niet begrijpt en meent dat er sprake moet zijn van een misverstand. Hij wijst erop dat hij in Gaza traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt en dat de aanwezigheid van een tolk vaak leidt tot misverstanden. Verzoeker herhaalt voorts dat hij tijdens zijn gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken niet het gevoel had dat er naar hem werd geluisterd. Met een dergelijk verweer slaagt verzoeker er echter allerminst in de Raad te overtuigen.

De Raad benadrukt te dezen vooreerst dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan kan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen verzoeker zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Hij legt weliswaar een psychologisch attest neer van Artsen zonder grenzen dd. 16 juni 2019 waaruit blijkt dat hij depressief en angstig was en dat hij concentratiemoeilijkheden heeft. Verzoeker verklaarde dienaangaande tijdens het persoonlijk onderhoud: "Om welke reden dient u dit in? Ja ik werd 2 keer teruggestuurd naar Spanje. Ik was depressief geworden. En ik had angst. Ik heb niets te maken met Spanje. Hebt u die klachten nog steeds? Neen, het is veel beter." (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8) en "U haalde aan dat u psychisch niet in orde was toen u gerepatriëerd werd naar Spanje, was u daarvoor toen in behandeling? Ik ben 2 keer geweest voor een gesprek. Maar ik was niet overtuigd over zijn behandeling. Hij heeft me toen gevraagd om meer naar muziek te luisteren en naar films te kijken om mij bezig te houden. Ik had het wel zwaar toen ik 40 dagen werd opgesloten in een gesloten centra voor mijn repatriëring. Dat was een zeer zware periode. Stelde de arts een diagnose? Het was een soort van depressie. Daarom heeft hij mij aangeraden om mij bezig te houden met muziek te luisteren, naar films te kijken en uitgaan. Hij heeft zelf voorgesteld om medicatie te geven maar ik heb dat geweigerd. Ik heb toen beslist om mij zelf te behandelen. Ik had er wel problemen mee omdat ik niet goed kon slapen, ik moest veel nadenken. Maar nu is het veel beter. Alles is voorbij. Het meeste waar ik bang van was, was dat ik terug gerepatriëerd wordt naar Gaza. (...)" (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Noch uit voornoemd psychologisch attest, noch uit verzoekers verklaringen kan trouwens blijken dat ten tijde van het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken zijn cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn geweest waardoor hij niet in staat zou zijn geweest om zijn asielaanvraag op een duidelijke en correcte manier uiteen te zetten. Bovendien blijkt uit de lezing van de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken dat het gesprek op een normale wijze heeft plaatsgevonden. Wanneer verzoeker

tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen, maakte hij daarenboven geen gewag van psychologische problemen en/of traumatische ervaringen ter vergoelijking van de vastgestelde tegenstrijdigheden. Wel erkende hij dat hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd waar hij verklaarde dat hij toen verloofd was. Voorts ontkende hij louter in het kader van zijn huidig derde verzoek ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken te hebben verklaard dat W. in juli 2017 in het gebouw kwam wonen en dat hij na een week ontvoerd werd. Ook in het verzoekschrift volhardt verzoeker in de verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud, namelijk dat W. een jaar voordat hij ontvoerd werd reeds in het gebouw kwam wonen. Wat betreft de vaststelling dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts sprak van een begin van een relatie met W. en dat zij enkel met elkaar praatten, terwijl hij op het Commissariaat-generaal beweert dat hij een seksuele relatie met W. had, kwam verzoeker niet verder dan de stelling *“Hij heeft niet lang geluisterd naar mij.”*. Wanneer verzoeker tot slot geconfronteerd werd met het feit dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen dat hij een week na het ontvangen van de oproepingsbrief Gaza heeft verlaten, terwijl hij voor het Commissariaat-generaal beweert dat hij nog twee maanden in het land is gebleven, bleef hij slechts volharden dat hij steeds twee maanden heeft gezegd. Ook wat betreft het ogenblik van zijn vertrek, bleef verzoeker volharden dat hij steeds februari had gezegd (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5, p. 11-12 en p. 15). Het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen en het ontkennen van de verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken is echter onvoldoende om de tegenstrijdigheden te herstellen en kan de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties dan ook geenszins vergoelijken.

Voorts benadrukt de Raad dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische vertaalproblemen en/of misverstanden op te werpen. Blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van communicatieproblemen/misverstanden tijdens de gehoren die het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden zouden kunnen verklaren, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypothekeerd zou zijn. De vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken bevat geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens het gesprek vertaal- en/of communicatieproblemen dan wel misverstanden zouden hebben voorgedaan. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Arabisch, zonder voorbehoud heeft ondertekend, zodat, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, datgene wat erin werd opgenomen wordt geacht overeen te stemmen met zijn verklaringen. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had verzoeker bovendien geen opmerkingen over het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, behalve dat het een kort gesprek was: *“Hoe verliep uw gehoor op de DVZ? Het was goed. Het was kort maar goed. Heeft u opmerkingen bij uw gehoor op de DVZ? Neen ik heb een paar dingen verteld en vandaag ga ik uitgebreid vertellen. Verstond u de tolk goed op de DVZ? Ja. Heeft u er alle essentiële elementen weergegeven waarom u een verzoek om internationale bescherming indient? Ja.”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2-3). Hij maakte hierbij geen melding van het feit dat zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd geïnterpreteerd of foutief vertaald zouden zijn geweest. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken geen correcte of volledige weergave zou zijn van het verloop van het gesprek, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dan ook dat de door verzoeker opgeworpen vermeende vertaalproblemen/misverstanden geenszins een verklaring kunnen vormen voor het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

Wat betreft verzoekers stelling dat hij tijdens zijn gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet het gevoel had dat er naar hem werd geluisterd, wijst de Raad er vooreerst op dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich *“niet begrepen of beluisterd”* voelde en hij zich aldus niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord. Hij heeft echter nagelaten dit te doen en maakte tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, behalve de stelling *“Hij heeft niet lang geluisterd naar mij.”*, evenmin opmerkingen bij de inhoud van de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken of de wijze waarop het gesprek is verlopen. De Raad stelt dienaangaande nog vast dat uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk de kans kreeg om alle hooflijnen van zijn asielaanspraak uit de doeken te doen, hetgeen hij ook uitdrukkelijk bevestigde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het

Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en herhaalt dat zijn verklaringen hem werden voorgelezen, waarna hij ze voor akkoord ondertekende. Het is de Raad overigens volstrekt onduidelijk hoe flagrant tegenstrijdige verklaringen zouden kunnen worden verklaard door de korte duur of het verloop van het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige niet verder komt dat het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het uiten van blote beweringen en het poneren van een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Gaza, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag zijn geloofwaardigheid te herstellen.

Wat betreft de uiteenzetting in het verzoekschrift waar wordt geargumenteed: *“c) Betreffend enkele inconsistenties in het verhaal*

Alles wat voor de CGVS niet duidelijk lijkt, kan niet aan de klant worden toegeschreven.

Bijvoorbeeld, de CGVS bekritiseert verzoeker omdat hij niet begrijpt waarom hij het genereuze bod met betrekking tot de aankoop van de grond niet heeft aanvaard. De reden waarom de verzoeker het niet accepteerde kan zijn verhaal niet in twijfel trekken. Inderdaad legde hij uit dat hij meer wilde. Het leven is erg moeilijk in Gaza, de levensomstandigheden zijn vaak erbarmelijk en hij zag de kans om genoeg geld voor zichzelf en al zijn familieleden te hebben.

Met betrekking tot zijn ontsnapping uit het ziekenhuis, kan verzoeker niet worden bekritiseerd vanwege het gedrag van de soldaat. Verzoeker legde uit wat er werkelijk is gebeurd. Dankzij de hulp van zijn vriend en een moment van afwezigheid van de soldaat kon hij ontsnappen.

Verzoeker betwist de stelling dat hij zei dat hij hier werkzaam was alleen maar om het verkrijgen van een verblijfsvergunning te vergemakkelijken. Hij legde eenvoudig uit dat hij wist dat het in zijn voordeel kon werken, niet dat hij het alleen om deze redenen had gedaan.”, kan de Raad slechts vaststellen dat deze uitleg op geen enkele manier in verband kan worden gebracht met het door verzoeker uiteengezette asielrelaas, noch met de motieven van de bestreden beslissing.

7.3.1.2. De Raad stelt daarnaast vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat waar nog terecht wordt vastgesteld als volgt: *“Daarnaast haalt u eveneens aan dat u het land verlaten hebt door de huidige overheid in het land. Zo werd u aangesproken door Hamasleden of jonge personen van de moskee over uw kledij, over de plaatsen die u bezoekt. U werd ook regelmatig gecontroleerd en gefouilleerd bij controleposten (CGVS, p. 9 en 15-16). Deze feiten zijn echter onvoldoende zwaarwichtig om te stellen dat u in het geval van een terugkeer een gegronde vrees voor vervolging of u een reëel risico op ernstige schade zou hebben. Bovendien hebt u dit niet aangehaald voor de DVZ, noch toen u gevraagd werd om een overzicht te geven van alle feiten die u ertoe geleid hebben om uw land te verlaten noch toen u gevraagd werd of u enige problemen kende met uw autoriteiten (Verklaring volgend verzoek, vraag 15.5 en 15.7).”* Gelet op deze pertinente vaststellingen, die in het verzoekschrift op generlei wijze worden betwist, laat staan ontkracht, kan aldus niet worden gesteld dat verzoeker om deze reden een nood aan internationale bescherming zou hebben.

7.3.2. Ook de overige door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten in de bestreden beslissing correct als volgt: *“Uw identiteit en uw herkomst worden op zich niet betwist, net zomin als uw schooltraject en uw financiële situatie. Uw reisbewijzen laten niet toe vast te stellen wanneer en waarom u Gaza precies heeft verlaten. Het betreft immers uw reistraject vanaf Egypte. Het attest van Artsen zonder Grenzen werd hierboven reeds besproken en laat niet toe uitspraken te formuleren aangaande uw vluchtmotieven of vrees in geval van terugkeer. De oproepingsbrief die u overhandigt, wijzigt bovenstaande conclusies niet. U weet immers niet om welke reden u werd opgeroepen of in welke hoedanigheid (CGVS, p. 14). Opdat documenten enige bewijskracht toegedicht kunnen krijgen moeten ze bovendien ondersteund worden door coherente en geloofwaardige verklaringen, quod non in casu.”*

7.3.3. In de mate verzoeker nog voorhoudt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat.

7.3.4. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

en is een onderzoek naar de voor verzoeker voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Gaza te dezen irrelevant.

Vermits aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

7.3.5. Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. In zoverre hij in het verzoekschrift aanhaalt dat hij eveneens de algemene actuele situatie in Gaza vreest, wijst de Raad erop dat deze vrees onderzocht wordt in het kader van de beoordeling van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. De Raad verwijst hiervoor naar hetgeen volgt.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Beoordeling

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

8.2.1. Onderzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet

8.2.1.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

8.2.1.2. De Raad benadrukt vooreerst dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische

groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

8.2.1.3. Verzoeker is vooreerst van mening dat wegens de actuele humanitaire -en veiligheidssituatie in Gaza, de socio-economische en humanitaire situatie er zo mensonwaardig is dat de standaard van artikel 3 EVRM bereikt is en dat er kan gesproken worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad betwist, noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de

Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus "Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures" van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker dient aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *"Zo heeft u zich in het verleden nooit in een preciaire situatie bevonden. Allereerst dient worden aangestipt dat u van 2008 tot twee à drie maanden voor uw vertrek gewerkt hebt bij het cosmeticabedrijf van uw vader. Uw broer Y.(...) werkt ook in het bedrijf van uw vader (CGVS, p. 6-7). Het huis waar u woonde, was eigendom van de familie. Uw vader bezit in datzelfde gebouw nog drie winkels (CGVS, p. 4-5). U had toegang tot drinkbaar water door dit aan te kopen. Elektriciteitsonderbrekingen ving u op doordat u uw eigen generator had. U had tevens een abonnement voor een generator die elektriciteit aan uw gezin levert. U betaalde daar maandelijks 200 sjekel per maand voor (CGVS, p. 5). Uw reiskosten om naar België te komen, bedroegen 3.000 dollar. Uw vader bleek in staat om die kost op zich te nemen (CGVS, p. 5)."* Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg kan verzoeker geenszins volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift louter tot het verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza en de stelling dat hij in geval van terugkeer naar Gaza niet in staat zou zijn om een nieuwe baan te vinden en dus niet zal kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften van zichzelf en zijn familie, doch brengt hiermee echter geen voldoende concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza voorts evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met de artikelen 2 en 3 EVRM.

De verwijzing naar rechtspraak van deze Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad benadrukt te dezen dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen dient onderzocht te worden.

8.2.1.4. De Raad oordeelt dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat hij kan terugkeren naar de Gazastrook. Hij gaat uitvoerig in op de situatie aan de grensovergang te Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinai en betoogt dat er praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019 en de bij aanvullende nota neergelegde COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Daargelaten de vaststelling dat verzoekers stereotiepe bewering dat hij zijn paspoort in Spanje heeft verscheurd en weggegooid geenszins overtuigt zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat, rekening houdend met het gegeven dat verzoeker beschikt over een identiteitskaart en een kopie van de eerste pagina van zijn paspoort, er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om desgevallend een nieuw Palestijns paspoort te bekomen en terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”*), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de *“Comprehensieve Operatie Sinai 2018”*, die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinai in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere *checkpoints* in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De *“Comprehensieve Operatie Sinai 2018”* is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden

zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de verschillende persartikels waarnaar wordt verwezen zijn van dien aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinai in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen *verlaten* (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen *terugkeren* naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte). Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. Immers, het artikel *"Palestinian Authority removes staff from Gaza-Egypt crossing"* van BBC News van 7 januari 2019, het artikel *"Mahmoud Abbas tightens israel's siege of Gaza"* van The Electronic Intifada van 7 januari 2019 en het artikel *"Rafah Crossing still closed to exit from Gaza"* van GISHA van 16 januari 2019 hebben immers betrekking op de situatie aan de grensovergang te Rafah vlak na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit en zijn, zoals blijkt uit het voorgaande, achterhaald.

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een *lockdown* opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van Covid-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. Te dezen brengt verzoeker geen enkel bewijs aan dat hij actueel en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de Covid-19 pandemie. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 11.153 (c)).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Cairo, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Cairo of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Ook het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleid in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond zodat er dan ook redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofdte een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van de verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. In zoverre hij te dezen verwijst naar de arresten nr. 215 224 van 16 januari 2019 en nr. 216 474 van 7 februari 2019, volstaat het erop te wijzen dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de betreffende dossiers baseerde en die door de Raad onvoldoende actueel en/of volledig werd geacht, redenen waarom werd overgegaan tot vernietiging van de toen bestreden beslissingen, ondertussen geüpdatet werd. De Raad benadrukt bovendien dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

8.2.2. Onderzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

8.2.2.1. Beoordeling

8.2.2.2. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

8.2.2.3. Uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*” van 6 maart 2020 en de COI Focus “*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*” van 23 maart 2021 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende

installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmtte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie “Operatie Beschermd Rand” startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties. Zo was er in mei 2019 opnieuw sprake van een zware escalatie van het geweld en ook in juni, augustus 2019 en september 2019 kwam het tot nieuwe escalaties van geweld, waarbij raketvuur op Israël werd beantwoord door Israëlische bombardementen. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn luchteenheid. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november 2019 een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, wat werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de “deal van de eeuw” door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dicht bij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging

van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade en gewonden vielen.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van de Grote Mars van de Terugkeer. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigt het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "relatief hoog", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer. De protesten werden toen evenwel niet hervat. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19 pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot maart 2021 relatief gespaard gebleven van geweld. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat. In oktober, november en december 2020

vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Hierbij vielen geen dodelijke slachtoffers.

Volgens de statistieken van B'Tselem en OCHA zijn er in 2020 en 2021 geen burgers omgekomen bij Israëlische bombardementen. Uit de statistieken van OCHA blijkt dat er van 1 oktober 2020 tot 15 maart 2021 in de Gazastrook geen Palestijnse burgers werden gedood door Israëlische troepen in het kader van het Israëliisch-Palestijnse conflict. Voor het jaar 2020 werden vijf burgerdoden opgetekend, allen in de maand januari. Volgens statistieken die geen onderscheid maken tussen gewonde burgers en strijders, telt OCHA van 1 oktober 2020 tot 15 maart 2021 zes Palestijnen die gewond raakten bij het conflict. Voor het jaar 2020 registreerde OCHA 56 gewonde Palestijnen in de context van het Israëliisch-Palestijnse conflict.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen en mee in aanmerking genomen de vaststellingen uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 19 december 2018, dient te worden besloten dat, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld, zoals ook in 2019 en 2020 meermaals is gebeurd, er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van de verwerende partij, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Ook de verwijzing naar rechtspraak van deze Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad herhaalt te dezen nogmaals dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Verzoeker toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

11. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS